

Beste kinderen,

Vorige week woensdag stelden jullie mij een goede vraag. Jullie vroegen aan mij en aan Lianne: 'waarom zou je na de eerste communie naar de kerk gaan?' Ik denk dat de verhalen waar we net naar hebben geluisterd ons daar misschien een antwoord op kunnen geven.

In het verhaal van het oogstfeest horen we terug hoe de kinderen schrikken als dingen anders lopen. Nu de oogst is mislukt lijkt een oogstfeest ver weg. Hoe moeten ze in hemelsnaam verder?

Ook in het verhaal uit de Bijbel lopen dingen anders. Plotseling zijn er wel vijfduizend mensen. De leerlingen van Jezus schrikken zich een hoedje. Hoe moeten ze die in hemelsnaam te eten geven?

Ook wij kunnen het gevoel hebben dat we alleen staan in onze moeilijke taken. Bijvoorbeeld: als we niet weten hoe we een som moeten maken. Of als we gymshirt echt nergens meer kunnen vinden. Of als we voor het eerst een presentatie moeten houden. Wanneer er even niet iemand in de buurt is die ons bij de hand kan nemen en zegt hoe we het moeten doen. Geen papa, geen mama, geen broer of zus of wijze of handige kinderen, kleinkinderen of burens. Hoe weten we dan hoe we in hemelsnaam verder moeten?

We kunnen dan verschillende dingen doen: (1) we kunnen opgeven of (2) we gaan toch maar beginnen -met proberen- aan de schijnbaar onmogelijke taak. De kinderen en leerlingen in de verhalen kiezen niet voor opgeven, maar voor 'gewoon toch maar proberen' duidelijk voor de tweede keuze. Ze gaan aan de slag. En ook Jezus zegt tegen zijn leerlingen: begin maar! Jullie kunnen de mensen echt wel te eten geven! Jezus geeft de leerlingen vertrouwen. En zo lukt het de leerlingen om samen met de mensen om hen heen en samen met Jezus iedereen eten te geven. Er is zelfs eten over!

Dus beste kinderen, als ik jullie vraag nog eens zou mogen beantwoorden, dan zou ik zeggen: een reden om naar de kerk te blijven gaan zou kunnen zijn, om te leren vertrouwen op Jezus -op God- en op elkaar. Je kunt Jezus gerust om hulp vragen! Je kunt een keertje samen bidden -zoals Jezus dat ook deed voordat de broden werden uitgedeeld-. Dan kun je nog meer voelen dat God je helpt. In de kerk kunnen we dat duwtje in de goede richting voelen, dat zegt: begin maar! Als ik terugkijk op vorige week, toen we samen de voetjes maakten, dan denk ik dat jullie al begonnen zijn. Want terwijl er geen papa of mama in de buurt was, deelden jullie zonder ruzie met elkaar de stifen.

Beste kinderen, mag ik jullie nog een enkele vraag stellen? Van wie krijgen jullie hulp als je even niet verder kunt? En wie vraagt er wel eens hulp aan God als het even moeilijk is? Of een kaarsje aansteken bij Maria... of bij Peerke? Je mag erop vertrouwen dat je hulp krijgt 'van Boven'. Zoals ook je vader en je moeder -en je juf- je altijd zullen proberen te helpen. Dus... wees welkom aan de tafel van Jezus. Hij doet graag met ons mee! Nu en altijd weer.